73ste Jaargang — Nr 1

Zaterdag 8 Januari 19

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel . . . fr. 0.50
Tusschen Allerlei- in Provincie nieuws . . . fr. 1.00
Vonnissen en doodsberichten fr. 2.00

Kleine Aankondigingen :

van 1 tot 4 regels . . fr. 1.50
Elke regel meer . . fr. 0.25

Voor meer dan één inlassching prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor donderdag middag.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREEL EN REDACTIE
Drukkerij COLLEE
— (Naaml. Maatsch.)
TONGEREN
Postcheks rekening n. 3485
Telefoon 12

Abonnementprijs : **fr, 12.50 per ja**
vooraf betaalbaar.
25 centiemen het nummer.

Alle toezendingen van geld, brieve aankondigingen, moeten franco gedaa den aan den uitgever.

Tongeren, 8 Januari 1927

Drie Koningendag.

Drie koningendag wordt ook Dertiendag genaamd, omdat hij valt op den dertienden dag na Kerstmis.

In Vlaanderen werd hij altijd, zooals bijna in alle christene streken geestdriftig door het volk met de H. Kerk meegevierd : getuigen daarvan de talrijke volksgebruiken, die in den bloeitijd van den christen familiegeest veel meer bestonden dan nu. Nog zet men alleden de dorpen doorkruisen met een versierde ster, zingende de oude liedekens over Kerstdag en over de Koningen. Hier en daar viert men nog, op dien dag huiselijke feestjes rond den heard, en men kiest er een koning, aan wien de genoodigden zullen gehoorzamen.

Doch vroeger waren de plechtigheden veel rootscher Zoo was 't in al de kerken de jaarlijksche geplogenheid gebruik, dat de koninklijke overheid of, bij gebrek van die, andere drie leden, koninklijk aangedaan, met hun gevolg, in de kerk kwamen aan de offerande van de hoogis de drie geschenken offerden. Dibetaalden welwillende lieden en andere parochie b hoorden doorgaans de offer at n, die daarvoor geschikt waren. Op dezen dag werd ook de eerstkomende Paaschdag en de ronde feestdagen uitgeroepen.

Ook buiten de kerk was Driekoningendag when en verschillig van alle andere dagen des jaars. Daar wist men de Koningen zo uit te rusten en voorzien van ster, rommelpot ... en ... dat zij overal en binnen geraakten, met hanzang en hunne ootmoedige bede om 't Godsdeel voor den armen. Zongen :

Sij quamen al r Herodes sijn door,
Herodes, die oc, quam zelve voor,
Herodes die sij seer valsch van hart,
Hoe siet toch ïngste van die so zwart?
Al is hij wat si hy is wel bekent :
Hij is er die co van Orient.
Wij quamen dougen berg opgegean,
En zaghen de e daer stille stean,
O sterre, gbij er so stille niet stean.
Ghy moet er mas near Betblem gean.
Near Betblem, die scone stat,
Waer Maria mer cleen Kindeken sat.

Binnen de huize, nochtans, en rond den haard daar is de beste plaats, om mosg laten vreugde en vroolijkheid stichten avond te vieren, gescaard den tafelkoning en over de heilijke koek met de boon. Christelijkwaardig is immers ook aan te zitten op dien blijden dag, tea, bij de arme bruilofslieden, zijne discipelen en zijne Moeder den tafelkoning te geboden te in, die daar ook gekend en aang was.

Een nieuw schoolstrijd.

De samenstelling nieuwe colleges van burgemeesters en ...en in de verschillende steden en dorpen het vraagstuk van de gelijkstelling van liek en openbaar onderwijs andermaal vored gebracht. De katholieken hadden bijna overal waar een ander partij hunne hulp inriep tot vorming van het dagelijksch bestuur der gemeenten, naar het voorbeeld van Antwerpen, den eisch gesteld, dat hunne scholen met meer rechtvaardigheid zou en behandeld worden. Op enkele plaatsen slaagden zij er in voordeelen te bekomen doch het waren slechts uitzonderingen. Bijna overal botsten hunne pogingen op het fel-anti clericalisme, dat, nog altijd in de liberalen en socialistische partij heerscht. Dezelfde liberalen en socialisten, die bijvoorbeeld zoo hardnekkig opkomen voor de vrijheid van den huisvader als het gaat om het gebruik van Fransch en Vlaamsch in de school, kunnen zich niet tot die hoogte van rechtvaardig denken opwerken, wanneer het er op aankomt den huisvader de verzekering van nog veel belangrijker aangelegenheden bij de opvoeding zijner kinderen te waarborgen.

De katholieken bleven in vele gevallen met ledige handen. Liberalen en socialisten hadden op vergaderingen of in hun bladen een hevige campagne tegen de toelagen aan het vrij d. i. het katholiek onderwijs, met het gevolg, dat de katholieken weinig of niets bekwamen.

De liberalen vooral zijn er op verschillende plaatsen in geslaagd onder allerlei schoone leuzen als bijvoorbeeld : wij liberalen en gij katholieken vormen de partijen van orde, wij alleen zijn de nationale partijen, de katholieken over te halen hun eischen op het gebied van onderwijs terug te nemen.

Wat bij dezen strijd rond de samenstelling der gemeentebesturen en de toelagen aan katholieke scholen vooral opviel, is het streven naar de stichting van een radicaal-socialistisch cartel, met de anti godsdienstigheid als grondslag. In de liberale partij gaan stemmen op om den schoolstrijd weer te openen ten einde de katholieken scholen de kleine toelagen, welke zij genieten, te ontnemen. Bij de socialisten hetzelfde verschijnsel, maar hier is er nog politieke bescherming.

Daar zijn namelijk verschillende roode leiders, die zich van het middel van den schoolstrijd willen bedienen om een scheuring in de liberale partij te veroorzaken. Zij zouden dan evenals vroeger met de radicale elementen een cartel vormen en de regeeringsmeerderheid veroveren.

Dat is de droom der anti clericalen uit beide partijen. Of zij verwezenlijkt zal worden is iets anders.

HARDE TIJDEN.

De uitgaande financieele crisis die wij doormaken is een feit, welker gevolgen zoo zwaar wegen op de bijzondere huishoudens als op dat van den Staat.

Hoe geraken wij er ooit uit ? Dit is het geheim van morgen, en 't is de taak van hen die aan het roer geroepen werden en de gebeurtenissen kunnen beheerschen de gebeurtenissen, welker opvolging evenwel de Voorzienigheid, regelt volgens inzichten, die wij niet doorgronden kunnen.

In afwachting moeten wij wel de hardheid der tijden ondergaan, op de best mogelijke manier. Zuchten en klagen helpt tot niets. Veel beter is het, den huidigen toestand waar te nemen om zijn gewoonten te veranderen, zijn leven op een anderen voet in te richten en goede besluiten te nemen voor de toekomst.

Het stijgen der levensduurte dwingt de gezinnen, waar de inkomsten niet in evenredigheid stijgen — en zoo zijn de meeste — tot beperking in den aard van die wij onder der oorlog gekend hebben, ja, zelfs tot zwaardere offers, want nooit was bijvoorbeeld het brood zoo duur als nu. Ieder moet nu de begrooting van zijn huishouden op een nieuwen voet opmaken ; en daar bijzonderen dit niet vermogen op dezelfde wijze als de Staat, die maar nieuwe lasten slaat als hij niet meer toekomt, zoo schiet ons niets over dan onze uitgaven in te krimpen. Een uitstekende gelegenheid is dit om na te speuren alles, wat het bestaan nutteloos verwikkelt, en belemmert en bezwaart.

De gedwongen terugkeer tot een eenvoudiger leven is heilzaam voor velen, die menigvuldige « verplichtingen » van ijdelheid aangenomen hadden. De huidige omstandigheden maken overigens het verzaken, aan een misplaatst weeldevertoon tot een vaderlandschen plicht : 't is zelfs een bewijs van onderscheiding en van goeden smaak, recepties, familiefeesten enz. eenvoudig en bescheiden te doen zijn — 't geen ze volstrekt niet minder aangenaam maakt, integendeel ! Met een woord gezegd : hoe duurder voor de gegoede klassen het leven is, hoe minder uitputtend en zenuwstorend het wordt.

Doch de hardheid der tijden laat zich vooral voelen bij den middenstand en bij de arbeiders. Daar waar in normalen tijd het reeds lastig valt de twee eindjes aaneen te knoopen, daar rijzen heden ten dage angstwekkende vraagstukken op. Toch worden ze, zoo goed het gaat, opgelost ten prijze van veel overleg en ontberingen. En dit is een bron van verdiensten voor hen, die met moed en dapperheid den toestand het hoofd bieden.

De tegenwoordige crisis brengt bovendien een voordeel mede, dat de toekomst gaat opklaren door ze van een ernstig gevaar te ontlasten : ze heeft het afdoende en onwederlegbaar bewijs geleverd der noodlottigheid van de sociale en politieke leerstelsels van zoogezegde verbeteraars der samenleving die, den strijd tusschen de klassen aanpredikend, de volksmassa ter verovering van den hemel op aarde hadden opgezweept. We zien nu den uitslag : Om de natie van den ondergang te redden moet nu alles aangewend wat juist het tegenovergestelde van die leerstelsels is !

Welk is mijn recht ?

OVER HET WETTELIJK LOON DER BOUWKUNDIGEN.

Eene DRIEDUBBELE TAAK wordt aan alle bouwkundigen opgelegd, door een advies van 12 Pluviose jaar VIII, te weten :

1) Het maken van plans en bestek.
2) Het toezicht der werken en
3) Het onderzoek der gedane werken en rekeningen.

Hunne taak verschilt dus hoofdzakelijk met deze der aannemers hierdoor, dat de tweeden slechts de gebouwen **uitvoeren**, volgens de plans en meestal ook het bestek, die door de eersten ... worden.

Indien het, ... gewoonlijk voorvalt, de bouwkundige ... driedubbele taak gelast wordt : **maken van plans en bestek, toezicht der werken, onderzoek der gedane werken en rekeningen,** dan wordt zijn loon, volgens een aloud gebruik gesteund op voormeld advies, en op de Rechtsgeleerdheid, berekend op VIJF TEN HONDERD (5 o/o) van het bedrag der kosten van 't gebouw, dat wil zeggen van **het totaal cijfer der uitgave**, tenzij er eene andere overeenkomst tusschen partijen gesloten ware ; want, natuurlijk, bestaat er hier ook **vrijheid in de overeenkomsten**. 't Is dus vooral het contract dat dient nagezien : doch, 5 ten honderd is het algemeen-aangenomen en tevens **wettelijk** loon der architecten. De betaling van 't werk — loon inbegrepen — wordt gedaan, 't zij wanneer de werken gansch voltooid zijn, 't zij, en dit is de gewoonte, gedeeltelijk op verschillende tijdstippen die in het contract zelf aangewezen zijn. Dit percent omvat niet — 't spreekt van zelf — de onkosten van den bouwkundige.

Verder wordt dat loon gewoonlijk als volgt verdeeld :

a) EEN EN HALF TEN HONDERD (1 1/2 o/o) voor het maken van plans en bestek.
b) EEN EN HALF TEN HONDERD (1 1/2 o/o) voor het toezicht of bestuur der werken ;
c) TWEE TEN HONDERD (2 o/o) voor het onderzoek der gedane werken en rekeningen. Dit wordt in 't algemeen aangenomen.

Die loonen kunnen natuurlijk wijzigingen ondergaan, volgens de beoordeeling der rechtbanken die tot het vaststellen, bijzonder in acht moeten nemen : de grootte van 't gebouw het gemaakte plans, de bekendheid en het talent van den bouwkundige, en, in 't algemeen, alle omstandigheden in dewelke hij zijne drievoudige taak te vervullen had.

Men moet aannemen dat het loon der bouwkundigen, niet overdreven is, gezien hunne zware verantwoordelijkheid voor het gedeeltelijk of geheel vergaan hunner gebouwen, en voor al hunne gebrekkige bouwingen. Gedurende TIEN jaar, immers, bestaat er voor den eigenaar, ten laste van den bouwkundige, WAARBORG der groote werken waarvan hij de plans gemaakt heeft, en welke hij bestuurd heeft.

Meermalen werd er gevonnist dat hem een loon van 1 1/2 o/o op het bedrag van 't bestek verschuldigd is, voor het maken van plans en bestek, **die zelfs niet uitgevoerd worden.** Die eisch zou dus in dade en in rechte gegrond zijn.

Melden wij, om te eindigen, dat in alle aanbestedingen, bouwkundigen zoowel als aannemers, voor veranderingen of vermeerderingen op de plans ook eene vermeerdering van loon mogen eischen wanneer :

1) die veranderingen of vermeerderingen schriftelijk door den aanbesteder werden goedgekeurd,

2) en den prijs ervan met hem vooraf werd aangenomen. Anders **niet.**

ANDRÉ RODENBACH,
GENT.

BUITENLAND.

CHINA.

Chineesche zeden en opvattingen. — De Chineezen houden er zeer karakteristieke opvattingen op na, hun verhouding tot de geneesheeren beinvloeden. In China is het de gewoonte eerst dan zijn geneesheer te betalen wanneer de zieke geheel hersteld is. Het moge een weinig zonderling in de Chineesche ooren klinken, maar de Chineezen gevoelen zich heel wel bij deze regeling, die in elk geval zeer voorzichtig te noemen is. Betaling alleen bij goeden afloop. Zoodat de geneesheer met uitsluitend op ideale gronden genoodzaakt wordt, al zijn krachten in te spannen den zieke zoo goed als in zijn vermogen ligt te handelen.

Een Engelsch geneeskundig tijdschrift vestigt hierop de aandacht. Een Duitsch geneesheer die een Chinees behandelde die aan de gevolgen van de ziekte (behandeling volgens Chineesche begrippen) overleed, werd veroordeeld aan de treurende familieleden een schadevergoeding van 3000 dollars te betalen. Er is misschien iets voor te zeggen : betalen bij goeden afloop.

Het is alleen te voorzien, dat, mocht ooit dit principe in Europa ingang vinden, de geneesheeren een groot deel van hun inkomen verloren zullen zien gaan.

ENGELAND.

Een Parel van een Dienstbode. — Aldus werd door een rechter te Liverpool een 17 jarige dienstmeisje Alice Glover genoemd, aan wier moed en vastberadenheid het te danken was, dat een gevaarlijk inbreker kon worden aangehouden.

De meeste jonge dames zullen als zij midden in den nacht verdacht gerucht hooren, stil in bed blijven en de dekens over de ooren trekken. Niet echter aldus Alice Glover. Zij werd wakker door het breken van een ruit, sprong oogenblikkelijk uit bed, schoot inderhaast wat kleeren aan, vloog naar beneden, greep in de huiskamer een pook en zag juist bijtijds den inbreker door de achterdeur verdwijnen. Ze holde hem achterna en greep hem stevig beet bij een kleedingstuk van welks nadere aanduiding zij door den rechter verschoond werd. Tegelijkertijd diende ze hem met de pook zulk een rake kastijding toe, dat de man zich op genade en ongenade overgaf. Eerst toen zij den inbreker aldus tot haar gevangene gemaakt had, verscheen de heer des huizes die de politie opbelde.

ITALIE.

Een Deserteur als spook. — In het kleine Italiaansche plaatsje Morre d'Alba liep sinds langen tijd het gerucht, dat daar een zonderling wezen moest huizen, dat zich slechts 's nachts vertoonde. Om de zaak op te helderen werd er onder de dorpelingen een soort gewapende burgerwacht gevormd, die 's nachts zou bewaken. En werkelijk niet tevergeefs.

Op een avond toen het nog maar even donker was, verscheen inderdaad het « spook », dat zoodra het werd aangeroepen, zijn heil in de vlucht zocht. Na achtervolging over heg en steeg werd de vluchteling overmeesterd. Hij was in een diepe sloot gevallen, en moest de hem geboden hulp wel voor lief nemen. Toen men het spook eens nader ging bekijken kwam men tot de bevinding, dat men een zekeren Nazzero Ragni uit het plaatsje zelf voor zich had, een man dien men al acht jaar lang dood waande. Hij was in 1918 met verlof thuis geweest, toen weer naar het front teruggekeerd, doch daar niet meer gezien. Toen men hem ondanks alle nasporingen niet kon vinden werd hij eerst als vermist, later als gesneuveld opgegeven.

De zoogenaamde weduwe welke thans aan den tand werd gevoeld, begon aanvankelijk met haar man te verloochenen. Doch toen men bij haar de kleedingstukken vond, waarin haar man den vorigen nacht als spook had rondgewandeld, viel zij door de mand. Het echtpaar werd in hechtenis genomen en Ragni bekende tenslotte, hoe hij op het plan gekomen was, voor spook te gaan spelen. Toen hij naar het front terugkeerde, was hij overtijd, en uit vrees dat hij zou worden doodgeschoten was hij gedeserteerd. Zijn vrouw had hem nu sinds acht jaar verborgen weten te houden, en samen hadden zij van het weduwenpensioen geleefd. Soms werd het hem in zijn woning echter te benauwd, wilde hij wel eens een luchtje scheppen en om niet herkend te worden, ging hij nooit anders dan 's avonds en in spookkleeding op wandel.

DUITSCHLAND.

Van een avonturier die zich deed doorgaan als zoon van den ex-keizer. — De Parijzer « Matin » deelt het volgend snelbericht uit Berlijn mede :

In verscheidene steden van Thuringen, inzonderheid te Gotha en te Erfurt is een avonturier er in gelukt zich te doen doorgaan als een zoon van den ex-keizer.

Eerst verbleef hij in de kasteelen van den omtrek waar hij op schitterende wijze ontvangen werd.

Te Gotha werd een vertooning te zijner eere ingericht in den Staatsschouwburg en door de plaatselijke overheden werd hem een feestmaal aangeboden.

Nadat hij hier en daar aanzienlijke sommen gelds geleend had, verdween de leepe kwast ten slotte, en men vernam dan dat die zoogezegde telg der Hohenzollern niemand anders was dan een aftruggelaar die door de politie opgezocht wordt wegens talrijke misdrijven.

NEDERLAND.

Uit de Fransche overheersching. — Een jonge Duitscher, die werkzaam was op een boerderij in de buurschap De Brinkheurne bij Winterswijk, Nederland, bracht een bezoek aan zijn geboorteplaats Bocholt. Daar vertelde hij aan een zeer oude man, dat hij in Winterswijk werkzaam was. Bij den ouden man werden toen blijkbaar herinneringen levendig. Hij vertelde den ... gen Duitscher, dat zijn vader in Napo... tijd gediend had op een bouwplaats ... den Kottenschen weg en dat op deze bo...derij een kozak, die het den menschen ...tig maakte, was doodgeslagen en op ... zeer geheimzinnige wijze was begraven ... den koestal, daar « waar de eerste ... stond ».

Na zijn terugkomst vertelde de jo... man dit op zijn beurt aan de arbeid... die bezig waren den stal te verbouwen. Z... zochten en vonden op de aangeduide pla... een menschengeraamte met nog een pa... gave schoenen, alsmede eenige overblij...selen van een soldatenkleeding

Tomaten «BERTOZZI» nieuwe oogst verwach

ENGELSCH-INDIË.

Door een tijgerin gezoogd. — **Uit Calcutta komt een merkwaardig verhaal toe van een vroegeren magistraat in de Centrale provincies. Deze verlelt, dat toen hij lang geleden, in een dorp op 50 mijlen van het hoofdkwartier getuigenverklaringen hoorde in de zaak van een misdrijf, zijn aandacht getrokken werd door den eigenaardigen naam van den beklaagde, die in de Kole-taal « tijgerkind » beteekent. De drager van dien naam was 40 tot 45 jaar oud, krachtig gebouwd en van een woest uiterlijk. Hij was in ketenen geklonken, en scheen hierover van woede te barsten. Hij beefde van het hoofd tot de voeten van verbolgenheid wegens de hem aangedane behandeling. Het bleek, dat er tegen den man geen enkel bewijs kon worden ingebracht.**

De magistraat, die meer omtrent hem wenschte te vernemen, won inlichtingen in bij personen in het dorp Het volgende werd hem medegedeeld : Op zekeren dag ging een troep Koles op de jacht in een dichte jungle aan de helling van een heuvel. Terwijl zij de jungle afzochten, stieten zij op een tijgerin met twee welpen, en een voorwerp, dat hun een menschelijk lichaam, toescheen. Zij verjoegen de tijgerin, en konden zich ervan overtuigen, dat de makker der beide welpen een menschenkind was. Zij voerden het met zich naar het dorp, waar zij het in een van hun huizen opsloten, en het voedden met rauw vleesch en rijst. Op den eersten avonds reeds verscheen de tijgerin eveneens in het dorp, en huilde voor het huis, waar het kind was ondergebracht. De dorpsbewoners verjoegen het dier, maar den volgenden dag kwam de tijgerin terug, en deze bezoeken duurden voort tot dat zij door de dorpelingen gedood werd. Het kind, dat ongeveer vijf of zes jaar oud was toen het in de jungle gevonden werd, werd grootgebracht door het dorpshoofd. Aanvankelijk weigerde het eenige kleeding te dragen, doch later wende het zich aan de lendedoek, die in gewone omstandigheden het voornaamste kleedingstuk van de Koles is. In het begin bracht het slechts keelgeluiden voort, doch na eenige jaren leerde het spreken, ofschoon zijn uitspraak nimmer normaal werd.

MENGELWERK «DE POSTRIJDER».

— 27 —

STANHOPE

DE AMERIKAANSCHE DETECTIVE.

Haar geheele zin ... teich tegen de gedachte, die duivelsche gedaante te gehoorzaam ... moest zij niet voor Daisy dat ... ngen, zij, de uitgestootene, die blijkbaar niets meer te verliezen had ?

Door zulke overwegingen trachtte zij moed te winnen voor zwe besluit, en toen Sibylle een uur na haar kwam zien, verreste zij het ... verklaring, dat ze bereid was, evende offer te brengen.

— Dus ge wilt wijk ... et dien man trouwen, liefje ? riep ... met moeite hare vreugde verbe...

— Ja, als het zijn ... waar is hij ?

— O, niet ver. ... toe in alle voorwaarden en ge zweer te houden.

— Ik wil alles doen ik ker kan zijn dat Daisy Burton ... teruggebracht wordt.

— Nu goed... dan ... Frans zeggen.

— Frans ! ? ... ...aarde Lea haar aan. Meent ge zoo ... Die ontvluchtte tuchthuisbo...

— O, dat behoef zoo ... uit te schreeuwen. Ja, het ...ns.

Lea bracht de han... haar ...fd. Zij kon de samenhang vatten.

— Hoe kan het F...zijn ...melde zij. Ge zegt toch, dat uw zo... !

— Dat is hij, en daarvoor schaam ik mij in 't geheel niet.

— Ja, maar... wie... ben ik dan ? kwam het sidderend over Lea's lippen.

— Gij ?.... Sibyllle bedacht zich een oogenblik. Gij ? Och, het behoeft nu niet langer verzwegen. Ge zijt...

— Niet uw dochter ? Het klonk als een jubelkreet. Niet uw kind ?

— Neen. Wij hebben u enkel aangenomen en grootgebracht. Aan ons hebt ge te danken wat ge geworden zijt.

Lea hoorde niet meer, wat de oude sprak. Met gevouwen handen stond zij daar, de oogen ten hemel gericht.

— God, ik dank u voor deze weldaad ! Vergeef mij, wat ik had willen doen ! O, welk een geluk !

Deze blijdschap beviel Sibylle in het geheel niet. Maar wat zou ze zeggen ? Vroeger of later had Lea het toch moeten vernemen. En als zij maar inging op de gestelde voorwaarden, was er toch niets verloren.

Terwijl zij nog met deze gedachten bezig hield, vertoonde Frans zich aan de deur. Het was de eerste maal, dat hij zich in Lea's kamer liet zien. Toen de jonge vrouw hem zag, kwam eene straal van hoop in haar oog. Zij richtte zich op, en op een toon, die Sibylle zoowel verbaasde als verontrustte, sprak zij tot haar :

— Een uur geleden nog hield ik mij voor het ongelukkigste wezen op aarde, hulpeloos in uwe handen overgeleverd, zonder een ander levensdoel dan de bevrijding van Daisy Burton. Nu echter...

De oude viel haar in de rede en wilde haar te lijf ; doch bliksemsnel had Frans den arm zijner moeder gegrepen en teruggetrokken.

— En echt....? zoo wendde hij zich bedaard tot Lea.

— Weet ge van het voorstel, dat deze vrouw mij heeft gedaan ? vroeg Lea, hem vast aanziende.

Frans knikte en antwoordde ruw lachend :

— Mijn oudje waagt het niet, iets buiten mijn weten te doen.

— Zij heeft mij ook gezegd, dat gij Daisy kondt terug vinden.

— Zoo ! heeft ze dat ?

— Gij alleen wist waar het kind was, zegde Lea dringend.

— Hm ! Hm !

— En gij wildet het maar onder éene voorwaarde aan de zijnen terugbrengen.

— En die was ?

— Dat ik — met u trouwde.

Een eigenaardige uitdrukking vloog over het gelaat van den ontsnapten gevangene.

— Nu ja, zegde hij aarzelend, mijne oude neemt het niet altijd zoo nauw met de waarheid, maar ditmaal heeft ze gelijk gehad. Hoe bevalt u het voorstel ? vroeg hij cynisch.

Lea zag hem minachtend aan en wendde zich weer tot Sibylle. Hare oogen fonkelden, haar lichaam beefde van verontwaardiging.

— En aan dien man wildet ge mij boeien ? In het geloof, dat ik uwe dochter was, gaf ik uit wanhoop mijne toestemming. Maar nu ik weet, dat geen droppel van uw bloed in mijne aderen is, is uwe mecht over mij verdwenen. Tot geen prijs neem ik dat voorstel aan.

— Wat ? Als een tijger barstte Sibylle uit. Gij wilt Frans niet trouwen ?

— Nooit ! Ik ben niet meer bang voor u. Uit schaamte voor de wereld, om door te gaan voor uwe dochter — de dochter van zulke ouders —heb ik mij laf laten dwingen. Maar nu lach ik om alle dreigementen. **Ik zal naar de** mijnen terug**keeren, Daisy vinden en** van u rekenschap vorderen.

Daisy vinden ?... Het wijf grijnsde hoonend. En let op mijne woorden : het kind zal nooit weer het daglicht zien. En als gij niet toestemt morgen de vrouw van Frans te worden, dat zal de politie u hier weghalen als de moordenares van Jozef Siebel.

Als door den bliksem getroffen, deinsde Lea terug. Aan die beschuldiging, welke zij met geen enkel bewijs zou kunnen weerleggen, had zij niet gedacht. Zou zij, op het oogenblik dat zij zich uit de klauwen van die vrouw gered waande, toch nog vallen als een offer van hare laagheid. Dit was haar te machtig. Zij duizelde en zou gevallen zijn als Frans haar niet had opgevangen.

Met eene zorg, die Sibylle ten hoogste zeer bevreemdde, legde hij de bewustelooze op haar bed.

— Nu hebt ge wat schoons uitgericht ! zegde hij barsch tegen de oude. Wilt ge dat ze onder onze handen sterft ?

— Wat geeft dat ? We hebben nu toch niets meer aan haar.

— Zoo, dacht ge dat ? Neen, hoor, die maken wij wel tam, maar zij moet in leven blijven.

— Och kom dat kopstuk zal niet toegeven.

— Ik zeg van wel. Ik heb uwe kunsten al beproefd nu probeer ik. Zorg eerst, dat ze weer bijkomt ; voor de rest zorg ik. Als de dochter komen moet haal hem dan ; of liever, ga er heen en laat u wat geven, een slaapmiddeltje, bijvoorbeeld.

Sibylle was vol bewondering voor de slimheid van haar jongen en deed haar best Lea tot bewustzijn te brengen. Dit gelukte, doch hare kracht was uitgeput ; bleek lag zij in haar kussen ; van de laatste voorvallen had zij slechts een flauw besef.

Sibylle ging, op raad van haar zoon een geneesheer opzoeken. Zij trof ham thuis en was zeer tevreden, wijl hij geen onnoodige nieuwsgierigheid toonde, alles geloofde wat zij zegde en zich er toe bepaalde, haar een medecijn mee te geven.

— Zoo'n instorting na lange koortsen komt dikwijls voor, zegde hij ; de zieken blijven niet rustig genoeg. Hier, geef van deze droppeltjes de zieke driemaal daags een lepeltje in en dan 's avonds een poeder. Niet meer, begrepen ? Rust en goede verpleging moeten het overige doen.

Nauwelijks thuis, gaf Sybille de zieke van de droppels.

— Ge kunt ze gerust innemen, zegde zij ; het is geen vergif. Ik heb heelemaal geen plan u naar de andere wereld te zenden, maar wil u in leven houden, niet om mij, want ik wil voorts niets meer met u te doen hebben, maar om Frans. Ge moet het nu maar verder met hem in orde brengen ; die laat zich niet zoo gemakkelijk afschepen.

Lea zag het hulpelooze van haar toestand in. Zij nam de droppeltjes, wier bedarende werking zich spoedig deed gevoelen. De overspannen zenuwen kwamen tot rust, de pols was regelmatiger en zij had een weldadig gevoel van moeheid. Na een half uurtje meende zij in de andere kamer de stem van dokter Bayles te vernemen. Zij had zich niet vergist. De dokter was plotseling gekomen, ontsteld, opgewonden, met eene flesch in de hand.

Haastig vroeg hij aan Sybille of zij de zieke al van de droppels had gegeven. En toen deze bevestigend antwoordde, verlangde hij dadelijk bij Lea gebracht te worden ; er was een noodlottige vergissing gebeurd ; door onverklaarbare verstrooidheid had hij de verkeerde flesch genomen. Hij moest spoedig maatregelen nemen, daar de gevolgen gevaarlijk konden worden.

Sybille liet hem in de kamer der zieke.

De dokter voelde haar den pols en wende zich daarna tot Sybille :

— Ik heb warm water noodig. Wilt ge mij een kanneken geven ? En mag ik u verzoeken elk gedruis te vermijden ? De zieke heeft de uiterste rust noodig.

Terwijl de dokter naast Lea's bed zat, ging Sybille in de andere kamer, om het warme water te halen.

— Nu oude, riep Frans luid, dat is ook stom, dat ge hem daar binnen met Lea alleen laat ?

— Stil ! stil ! fluisterde Sybille ; maak geen lawijd !

Frans deed of hij heel verbaasd was over die teederheid van zijne moeder voor Lea ; toen sloop hij op de teenen naar de deur, om te luisteren. Hooren kon hij niets, doch door het sleutelgat zag hij, dat de dokter eene hand had opgeheven, als hield hij een voorwerp daarin. Zeker zijne horloge, waarmee hij den polsslag controleerde.

In werkelijkheid was het een klein dichtbeschreven kaartje, dat de geneesheer, in zijne holle hand verborgen, Lea liet zien. Eerst verbaasd, toen vol belangstelling las zij den inhoud, terwijl Bayless hare gelaatstrekken waarnam :

Het kaartje bevatte het volgende :

« Geef hem schijnbaar alles toe ; op het juiste oogenblik zal ik er zijn en zorgen, dat u geen leed geschiedt. Tot het uiterste zal het niet komen. Doe of ge bestendig verdoofd zijt door de medecijnen. Vertrouw op mij ; spoedig is aan alle leed een einde.

« STANHOPE. »

Driemaal las Lea deze woorden, met stijgende ontroering. Zij bedwong zich echter met groote geestkracht en gaf enkel door een blik te kennen, dat zij de boodschap begrepen had, die haar met hoop vervulde.

Toen Sybille met het warme water kwam, zag zij Lea onbeweeglijk, met half gesloten oogen liggen.

Lea hoorde met stille belangstelling naar de inlichtingen, die de dokter aan Sybille bij het afscheid gaf.

(Wordt vervolgd).